

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320010629
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1320010629.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného M. T., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 46T/99/2020-192 z 11. decembra 2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. marca 2021, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. T., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/99/2020 z 11.12.2020 bol obžalovaný M. T. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v čase okolo 07.40 hod. dňa 26.06.2020 počas toho, ako poškodená išla po chodníku pred obytným domom na Račianskej 61 v Bratislave na ňu obžalovaný M. T. začal opakovane kričať nezrozumiteľné slová, načo sa poškodená zastavila, otočila sa a vo vzdialenosti asi meter od nej stál obžalovaný držiac v ruke pred sebou čierny kovový teleskopický obušok a agresívne na ňu zakričal „požičaj mi telefón, potrebujem si zavolať!“, pričom poškodená si mobilný telefón schovala a povedala mu, že ho nemá, načo obžalovaný na ňu agresívne zakričal „tak mi daj všetko čo máš!“, chytil a pritiahol si jej kabelku, ktorú mala prevesenú krížom cez hlavu, načo sa ho poškodená zo strachu o svoj život a zdravie spýtala, či chce peniaze a z peňaženky, ktorú mala v kabelke vytiahla 30,- € a podala mu ich, on si ich zobral a vytrhol jej celú peňaženku, z ktorej si do ruky vysypal drobné mince a túto jej hodil späť a s uvedenými vecami ušiel na neznáme miesto, pričom konaním obžalovaného bola poškodenej J. G., bytom J. XX, U., spôsobená celková škoda vo výške 32,- €.

Za to mu bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí - teleskopický čierny obušok s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť poškodenej J. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., J. 12, nahradiť škodu vo výške 32,-€.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný po porade s obhajcom do výrokov o vine a treste, ktoré v mene obžalovaného písomne zdôvodnil obhajca (čl. 199-200) a toto bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 12.01.2021.

V dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného argumentoval nasledovne: „Obžalovaný predovšetkým považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že jediným priamy dôkazom o tom, že sa stal skutok,

pre ktorý bol Obžalovaný uznaný vinným, je výpoveď Poškodenej. Naproti tomu existuje priamy dôkaz - výpoveď Obžalovaného o tom, že skutok nespáchal. Žiadnej z uvedených výpovedí pritom nemožno bez ďalšieho pričítať vyššiu dôkaznú silu, vyššiu „dôveryhodnosť“ či „väčšiu váhu“. Obžalovaný je na základe svojho poznatku o svojej nevine presvedčený, že existuje osobitný motív Poškodenej k tomu, aby ho obviňovala zo spáchania trestného skutku, ktorého sa Obžalovaný nedopustil a ktorý sa napokon možno ani nestal. Vnútorné pohnútky Poškodenej však Obžalovanému nie sú známe. Obžalovaný trvá na tom, že Poškodenú nepozná. To však nemusí znamenať, že Poškodená nepozná Obžalovaného. Ako Obžalovaný uviedol vo svojich výpovediach, v danej lokalite sa opakovane a často zdržiaval a pohyboval. Je teda možné, že ho Poškodená stretla v daných miestach a (pokiaľ ku skutku samotnému skutočne došlo) opoznala len na základe predchádzajúcej jeho znalosti. Ako na nepriamy dôkaz, spochybňujúci tvrdenia Poškodenej, poukazuje Obžalovaný;) na skutočnosť, že v zmysle odôvodnenia Rozsudku skutok sa mal stať dňa 26.06.2020 v čase okolo 07:40 hod., avšak hovor z tel. č. XXXXXXXXXXXX na tiesňovú linku „112“ mal byť uskutočnený až o 11:17 hod. toho istého dňa, teda až o viac ako 2.5 hod, neskôr. Poškodená nijako neobjasnila, z akého dôvodu kontaktovala Políciu SR, resp. tiesňovú linku až po uplynutí 2,5 hodiny od skutku, keď svojmu priateľovi Y. F. volala .už v čase o 07:49 hod. toho dňa, teda o cca 9 minút po údajnom spáchaní skutku Obžalovaným. Konajúci súd nezisťoval a Poškodená neuviedla, čo sa dialo v tomto medziobdobí a prečo, keď obratom kontaktovala svedka Y. F., nekontaktovala v zapätí i Políciu SR. Predmetná skutočnosť vzbudzuje vážne pochybnosti o dôveryhodnosti Poškodenej a jej výpovede voči Obžalovanému. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, z ktorých vyvstávajú najmä pochybnosti o spáchaní skutku samotného (ale i o tom, že ho spáchal Obžalovaný), máme za to, že konajúci súd vykonaným dokazovaním nepreukázal jednoznačne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností skutkový stav veci trestného činu, ktorého spáchanie sa Obžalovanému kladie za vinu. V každej rozvinutej demokratickej spoločnosti by sa malo v trestnom konaní postupovať v duchu základných zásad trestného konania. Ako orgány činné v trestnom konaní, tak aj súd by mal postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. S rovnakou starostlivosťou by mal súd objasňovať okolnosti, ktoré svedčia nie len v neprospech, ale aj v prospech Obžalovaného. Súd by mal hodnotiť všetky dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom, nie len podľa svojho vnútorného presvedčenia, ale najmä podľa presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Hodnotiť by mal každý dôkaz jednotlivo ako aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súd by mal starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo v konaní najavo včítane toho, čo uviedol Obžalovaný. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Podstatou zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností je úsudok súdu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Základom hodnotiaceho postupu súdu, by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide najmä o zásadu totožnosti, ktorá si vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, ďalej zásadu vylúčeného sporu, ktorá si vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad. Napokon, zásada vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá si vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené. Ak teda reálne existujú pochybnosti o tom, či bol spáchaný trestný čin, ktorý sa Obžalovanému kladie za vinu, žiadame na uvedené prihliadnuť a uplatniť zásadu „in dubio pro reo“¹ a po vykonaní preskúmania napadnutého rozhodnutia Obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. V praxi sa totižto často stáva a vyskytujú sa prípady, kedy nie je v nevyhnutnom rozsahu dokázané, či sa skutok stal, pričom zostávajú aj po vykonaní a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov vo veci pochybnosti s tým, že nie je možné skonštatovať, že sa skutok nestal, ale ani to, že sa skutok stal.“

Na základe vyššie uvedeného požiadal, aby súd po preskúmaní napadnutého rozsudku vydal voči obžalovanému oslobodzujúci rozsudok.

Predkladacou správou doručenu tunajšiemu súdu dňa 26.01.2021 bola predmetná trestná vec predložená na rozhodnutie o odvolaní, ktoré proti rozsudku podal obžalovaný M. T. do výroku o vine a do výroku o treste.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol: “Ja trvám na písomných dôvodoch podaného odvolania, dávam do pozornosti, že bol odsúdený na trest 10 rokov, čo je trest veľmi prísny a nemožno žiadneho obžalovaného na takýto trest odsúdiť bez dôrazného zváženia všetkých dôkazov. Ja sa domnievam, že sa skutok nestal. Pokiaľ ide o motív poškodenej obviňovať môjho klienta,

nepoznám osobitný motív, myslím, že takýto motív existuje a môžeme sa len domnievať aký je. Proti výpovedi môjho klienta stojí výpoveď poškodenej a je potrebné tieto dve výpovede dať na misky váh, na základe čoho je možné uviesť, že sa obžalovaný skutku nedopustil. Obžalovaný rozhodne popiera spáchanie skutku, problém však je v tom, že sa v jeho osobe jedná o 12x súdne trestaného, nikto mu už neverí, ale je potrebné dodať, že predchádzajúce tresty riadne vykonal, odpykal si to čo spáchal a vzhľadom na to, že je tu vážna pochybnosť o tom, či sa skutok vôbec stal, je potrebné všetky skutočnosti vyhodnotiť v prospech obžalovaného a preto žiadam, aby odvolací súd po zrušení rozsudku obžalovaného spod obžaloby oslobodil a prepustil ho z väzby na slobodu.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný záverom predniesol: „Ja sa cítim byť nevinný, žiadnu lúpež som nespáchal, poškodenú nepoznám a vôbec som na tých miestach nebol. Ja sa pripájam k tomu, čo povedal môj obhajca.“

Podľa § 138 písm. a/ Trestného zákona Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu

a) so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtenia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157.

Podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona

(1) Kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

(2) Odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

c) závažnejším spôsobom konania

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona Pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona: Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, pričom zistil, že odvolanie podané obžalovaným nie je dôvodné.

Z predloženej trestnej veci odvolací súd zistil, že Okresnou prokuratúrou Bratislava III pod č. k. 2Pv 298/20/1103-21 dňa 07.09.2020 bola na obžalovaného M. T. podaná obžaloba pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona. Obžalovaný je väzbe od 27.06.2020.

Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a to výsluchom obžalovaného M. T., poškodenej J. G., svedkov Y. F. a U. E., oboznámením listinných dôkazov - zápisnice o rekognícii osoby, zápisnice o vydaní veci, výpismi telekomunikačných hovorov a osobných posudkov na osobu obžalovaného, ako aj prehratím obrazového záznamu - kamerového záznamu spoločnosti Kovošrot Palkov s.r.o., Račianska 34, Bratislava zo dňa 26.6.2020 v čase od 07.00 hod. do 08.35 hod. a na podklade uvedených dôkazov súd rozhodol napadnutým rozsudkom.

Svoje rozhodnutie o vine, na podklade vykonaných dôkazov, odôvodnil nasledovne: „K jednotlivým bodom obrany obžalovaného súd uvádza nasledovné. Obžalovaný uvádza, že v čase skutku mal byť u priateľky U. E.. Táto však vo svojej výpovedi uviedla, že z bytu na Stavbárskej ulici v Bratislave odišla sama pred 05,47 hod. a obžalovaného stretla až po práci, okolo 15,30 hod. na zastávke Stavbárska. V čase spáchania skutku teda jednoznačne nebola s obžalovaným. Tvrdenie, že existuje osobitný motív, pre ktorý ho poškodená obviňuje, neobstojí a to aj pre vlastné tvrdenie obžalovaného, že poškodenú nikdy v živote nevidel. Niet preto dôvodu uveriť, že poškodená si nevedno prečo vytypovala obžalovaného, aby ho krivo obvinila zo spáchania trestného činu. K tvrdeniu, že v uvedený deň - 26.06.2020 - si obžalovaný zabudol doklady a preto železný šrot odovzdával jeho brat, pričom on čakal na ulici, súd uvádza, že na kamerovom zázname zberne R. na Račianskej ulici v Bratislave, ktorý bol prehraný aj na hlavnom pojednávaní a z ktorého vidieť veľkú časť ulice pred výkupňou, nie je zaznamenaný obžalovaný ako čaká pred uvedenou zberňou. Pracovníčka zberných surovín poprela, že by bol obžalovaný v predmetný deň u nich odovzdať zberné suroviny, čo podporila aj dôkazmi a to kamerovým záznamom z ich pobočky a taktiež jeho meno sa nenachádzalo v ich evidencii vykúpeného tovaru z daného dňa. K tvrdeniu, že neexistuje voči nemu žiadny priamy dôkaz, ktorý by ho priamo usvedčoval súd uvádza, že poškodená už pri svojom prvom výsluchu podrobne popísala tvár, postavu obvineného a jeho oblečenie, ako aj tú skutočnosť, že mal pri sebe čierny teleskopický obušok. Skutočnosť, že osoba s presne takýmito črtami tváre, postavou a oblečením, majúca pri sebe teleskopický obušok bola zadržaná policajťmi neďaleko na rovnakej ulici v Bratislave dokazuje, že poškodená popisovala skutočne prežitú udalosť. Taktiež bolo preverené, že skutočne po incidente telefonovala svojmu priateľovi Y. F. a následne aj na tiesňovú linku. Obžalovaný navyše sám uviedol, že v uvedený deň bol v oblasti, v ktorej došlo k lúpeži a zbieral železný šrot. Jeho prítomnosť v danom čase jednoznačne preukazuje aj jeho zadržanie príslušníkmi PZ na rovnakej ulici, ako došlo k spáchaniu trestného činu.“

Krajský súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne aj vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Teda okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy a na základe týchto rozhodol napadnutým rozsudkom. V odôvodnení, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného M. T. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým, správne a zodpovedne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu. Súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej, dôkazno-hodnotiacej i v rovine právnej kvalifikácie.

Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 4-5 napadnutého rozsudku ohľadne obžalovaného - už vyššie v tomto rozhodnutí čiastočne citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III.ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III.ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III.ÚS 877/2016 z 13.12.2016)

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu - zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie sčasti citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné doplniť, že obžalovaný v záverečnej reči uviedol, že je nevinný a ani žiadny dôkaz na neho nepoukazuje.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozvedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku.

Reťaz usvedčujúcich dôkazov je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o vine obžalovaného.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného M. T., krajský súd uvádza, okrem súdom prvého stupňa už zdôvodnené, nasledovné:

K úvahe obhajoby, že jediným usvedčujúcim dôkazom je svedecká výpoveď poškodenej J. G., ktorej výpoveď stojí proti výpovedi obžalovaného, ktorý konštatuje, že skutku sa dopustiť nemohol, pretože v danom čase sa na mieste skutku nenachádzal, pričom obhajoba spochybňuje, či sa vôbec skutok stal a v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že poškodená v čase o 07.40 hod. síce telefonicky hovorila so svojim priateľom Y. F., ale pochybnosti vzbudzuje fakt, že na tiesňovú linku mala telefonovať až o 11.17. hod., čo rozhodne, podľa obhajcu nesvedčí o vierohodnosti danej poškodenej, krajský súd uvádza nasledovné: podľa výpovede poškodenej J. G. z 26.06.2020 (čl. 48) o 13.10 hod., táto vypovedala, že

ku skutku došlo v čase asi o 07.40 hod. a ihneď telefonovala o tomto útoku svojmu priateľovi - Y. F., ktorý danú skutočnosť, vo svojich výpovediach potvrdil a dodal, že poškodená bola značne rozrušená, bála sa o život, k čomu aj poškodená uviedla, že po incidente asi pol hodinu sedela v aute, plakala a spamätávala sa z útoku. Z čl. 96 spisového materiálu je preukázané, že z jej telefónu bol uskutočnený hovor so Y. F. o 07.49 hod.. a je pravdou čo tvrdí obhajca, že z toho istého dokladu vyplýva, že z jej telefónu bol hovor na tiesňovú linku „112“ uskutočnený v čase o 11.17 hod., avšak jeho záver, že poškodená nijak neobjasnila prečo na tiesňovú linku volala až s takým časovým odstupom, ktorá skutočnosť podľa obhajcu vzbudzuje vážne pochybnosti o jej dôveryhodnosti, nadriadený súd dodáva, že v prípravnom konaní bola poškodená vypočutá viackrát (dňa 26.06.2020 o 13.10 hod - čl. 47 a 13.07.2020 o 08.00 hod - čl. 35) a najmä na hlavnom pojednávaní (čl. 286) a vo všetkých svojich výpovediach uvádzala zhodné skutočnosti a rozhodne zhodne popisovala páchatel'a a to aj vo výpovedi zo dňa 13.07.2020 a aj na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obhajcu, pričom zdôrazňovala, že bola značne rozrušená, sadla si do auta, plakala a bála sa, že sa páchatel' vráti, ktoré vysvetlenie odvolací súd považuje za uveriteľné berúc do úvahy priebeh samotného skutku v kontexte s tým, že páchatel' držal v ruke teleskopický obušok a v podstate tým svoj útok len zdôrazňoval.

Informácie o uskutočnenom oznámení na tiesňovú linku poškodenou s časovým odstupom boli obhajcovi známe už v čase preštudovania spisu, ako aj výsluhu poškodenej na hlavnom pojednávaní a preveriť uvedené, resp. zistiť čo zapríčinilo, že na tiesňovú linku volala v danom čase, mal príležitosť na hlavnom pojednávaní výsluchom poškodenej, v tomto mu nič nebránilo.

Na druhej strane významnou je výpoveď poškodenej z hlavného pojednávania (čl. 287), kedy na priamu otázku obžalovaného, či si je istá, že útočníkom bol on povedala: „áno som si istá. Viem, že bol menší výrazne odo mňa, preto som sa spočiatku ani nebála. Ešte by som chcela doplniť, že som hneď spoznala jeho hlas.“ A zároveň spoznala predložený čierny teleskopický obušok, ktorý orgánom činným v trestnom konaní vydal práve obžalovaný (čl.91).

V danom momente je nutné pripomenúť, že poškodená J. G. pri rekognícii dňa 26.06.2020 o 14.30 hod. (čl. 71) z fotoalbumov opoznala páchatel'a útoku a to podľa „celkového výzoru tváre - pohľadu, očí, tváre, brady, uší“, po tom ako ho opísala vo svojej výpovedi o 13.10 hod.

Pravdivosť jej tvrdení podporuje aj výpoveď svedka Y. F., ktorý bol na hlavnom pojednávaní vypočutý, aj prečítaná výpoveď svedkyne J. H. v nadväznosti k tejto aj prehratý kamerový záznam z Kovošrot Palkov s.r.o., a nemenej významnou je aj výpoveď svedkyne U. E., ktorá bola prečítaná z prípravného konania, ktoré dôkazy vo svojom súhrne vážne narúšajú obhajobné tvrdenia obžalovaného a do značnej miery spochybňujú jeho obranné tvrdenia.

V danom okamihu je potrebné podotknúť, že obžalovaný sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 až § 267 Trestného poriadku. V prvom rade svedok vypovedá pod prísahou, že bude vypovedať pravdu a vedome nič nezamlčí. Pred prísahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prísahy. Pri posudzovaní skutkového stavu sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd upozorňuje, že výsluch poškodenej J. G., usvedčujúci obžalovaného, bol vykonaný procesným spôsobom, po zložení prísahy, kedy na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedla, že si je istá, že útočníkom bol obžalovaný, ktorého spoznala nielen podľa výzoru, ale aj podľa hlasu. Zákonným spôsobom boli zadovážené dôkazy zhromaždené v spisovom materiáli a následne vykonané, tiež zákonným spôsobom, v konaní pred súdom.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybenie vierohodnosti výpovedí vypočutej poškodenej a svedkov.

Odvolací súd nezdieľa názor obhajcu, že prvostupňový súd uznal obžalovaného za vinného len na základe domnienky a predpokladu poškodenej a tiež sa nestotožňuje s vyjadrením, že prvostupňový súd vykonaným dokazovaním nepreukázal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností skutkový stav trestného činu, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu.

Teda proti obžalovanému jednoznačne stojí výpoveď poškodenej J. G., ktorá je podporovaná ďalšími výpoveďami svedkov Y. F. a U. E. (z prípravného konania) ako aj ďalšie vo veci vykonané dôkazy, ktoré v súhrne vyvracajú tvrdenia obhajoby o tom, že v čase skutku sa obžalovaný nenachádzal na mieste činu a tento nespáchal.

Nadriadený súd konštatuje, že výsluchy poškodenej a svedkov boli vykonané procesným spôsobom a obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčovali a tiež nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania) a dospel k rovnakému skutkovému zisteniu a právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako súd prvého stupňa.

Odvolací súd teda uzatvára, že dokazovaním bolo celkom jednoznačne preukázané, že obžalovaný M. T. v inkriminovaný deň, na uvedenom mieste a popísaným spôsobom napadol poškodenú J. G.. Bolo aj jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa hrozbou násilia (zdôrazňujúc útok čiernym teleskopickým obuškom, ktorý držal v ruke) zmocnil cudzej veci (peňazí poškodenej). Ani odvolací súd nemal žiadny objektívny dôvod spochybníť tvrdenie poškodenej o priebehu skutku, ktorý je popísaný v skutkovej vete obžaloby.

Súd poukazuje na to, že na naplnenie zákonných znakov žalovanej skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona je rozhodujúce to, že sa páchatel násilím, alebo hrozbou bezprostredného násilia zmocní cudzej veci. To, aká je to vec je právne irelevantné. Podstatné je to, že vec nepatrí páchatelovi. Obžalovaný sa konania dopustil závažnejším spôsobom - so zbraňou (teleskopickým obuškom), čím naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona.

Vo vzťahu k obžalovanému ohľadne výroku o treste krajský súd dodáva: Čo sa týka výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jej pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o treste vo vzťahu k obžalovanému, keď výrok o treste odôvodnil nasledovne: „Ohľadom osoby obžalovaného súd zistil, že doposiaľ bol dvanásťkrát súdne trestaný. V tejto súvislosti súd poukazuje najmä na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 46T 134/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava zo dňa 22.10.2013, sp. zn. 3To 70/2013, z ktorého vyplýva, že obžalovaný už bol uznaný vinným za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaného je teda možné považovať za špeciálneho recidivistu a pri ukladaní trestu je potrebné použiť ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Súd s prihliadnutím na okolnosti spáchania trestného činu, možnosť nápravy a pomery páchatel'a vymeral obžalovanému trest, ktorý považoval za primeraný. Súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Súd na základe ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zákona nepoužil ustanovenie o priťažujúcich okolnostiach (§ 38 ods. 4 Tr. zákona), nakoľko obžalovaný opätovne spáchal zločin a bolo potrebné zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu. Pri určení druhu a výmery trestu súd vychádzal zo všeobecných zásad uvedených v § 34 Tr. zákona, s prihliadnutím na pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona. Pri rozpätí trestnej sadzby 9 rokov a 6 mesiacov až 12 rokov /po úprave v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zákona/ súd vymeral obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere desať rokov. Súd síce uložil trest v spodnej polovici zvýšenej trestnej sadzby, a to s ohľadom na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok. Do úvahy však vzal aj opakované spáchanie zločinu lúpeže, keďže predchádzajúci trest vo výške 5 rokov a 6 mesiacov nezapôsobil na páchatel'a odstrašujúco. Súd prihliadol aj na postoj obžalovaného k spáchanému skutku, keď neprejavil žiadne známky ľútosti nad svojim konaním.“

Krajský súd konštatuje dôslednosť prvostupňového súdu, keď výmeru trestu zvažoval v súvislosti s ustanovením § 38 ods. 5 Trestného zákona a teda správne toto ustanovenie aplikoval, pretože podľa citovaného ustanovenia platí: Pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona je zákonom určená sadzba v rozpätí od 7 rokov do 12 rokov.

V nadväznosti na vyššie uvedené, podľa odpisu z registra trestov bol obžalovaný M. T. dvanásťkrát súdne trestaný. V tejto súvislosti súd poukazuje najmä na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 46T 134/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava zo dňa 22.10.2013, sp. zn. 3To 70/2013, z ktorého vyplýva, že obžalovaný už bol uznaný vinným za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a preto správne prichádzalo do úvahy uloženie trestu za aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona, v dôsledku ktorého došlo k úprave trestnej sadzby, pri žalovanom trestnom čine, ktorý je tiež zločinom a to zvýšením dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu a upravená trestná sadzba trestu odňatia slobody je v rozpätí od 9 rokov 6 mesiacov do 12 rokov, v ktorej správne trest ukladal.

Teda k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému M. T. prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Uložený trest považuje krajský súd nielen za zákonný ale aj za spravodlivý, ktorý zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Súd prvého stupňa zákonne rozhodol aj v otázke zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona) a tiež správne uložil trest prepadnutia veci postupom podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (čierneho teleskopického obušku) s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Za správny považuje nadriadený súd aj výroky o uplatnenom nároku na náhradu škody, kedy súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému M. T. uložil povinnosť nahradiť poškodenej J. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. J. XX, U., škodu vo výške 32 eur.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného M.G., ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.